ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ Μ. ΩΛΝΟΥ

Ο ΤΡΙΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

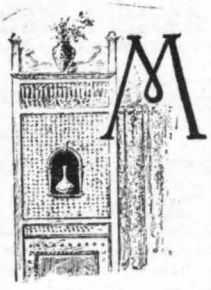

ΜΙΑ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας βασιλιᾶς κ' εἶχε μιὰ πολὺ ὤμορφη κόρη. Ἡ βασιλοπούλα αὐτὴ εἶχε ὡραῖα ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἔλεγαν Χρυσομαλλοῦσα.

Κοντὰ στὸ βασίλειο τοῦ πατέρα τῆς Χρυσομαλλούσας ἦταν τὸ βασίλειο ἑνὸς ἄλλου βασιλιᾶ. Ὅταν ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς ἄκουσε νὰ λένε τόσα καλὰ γιὰ τὴν ὤμορφη βασιλοπούλα, τὴν ἀγάπησε τρελλά, χωρὶς νὰ τὴν δῇ κ' ἔστειλε στὸν πατέρα της ἕναν ἀπεστολμένο του μὲ πλουσιώτατα δῶρα, ζητῶντας την γιὰ γυναίκα του.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ὅμως δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ παντρευτῇ καὶ σὰν τόμαθε αὐτὸ ὁ γείτονάς της βασιλιᾶς ἔπεσε σὲ μαύρη ἀπελπισία.

Ἕνας ὡραιότατος νέος τότε, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τρίχαρο γιὰ τὴν ὡμορφιά του, παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ καὶ τοῦ εἶπε :

— Βασιλιᾶ μου πολυχρονεμένε, ἔμαθα πὼς ἡ βασιλοπούλα ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἀρνήθηκε νὰ σὲ δεχθῇ γι' ἄντρα της. Στεῖλε με ἐμένα, βασιλιᾶ μου, καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ τὴ φέρω !

Ὁ βασιλιᾶς τὸν ἐκύτταξε θυμωμένος.

— Νέε μου, τοῦ εἶπε, μπορεῖ νὰ εἶσαι ὡραῖος σὰν τὸν ἥλιο, μὰ θὰ σὲ μάθω νὰ μὴν κοροϊδεύῃς μὲ τὸ βασιλιᾶ τὸν ἀφέντη σου.

Καὶ διέταξε νὰ τὸν κλείσουν μέσα σὲ μιὰ ὑγρὴ φυλακὴ γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ὁ φτωχὸς νέος ἔμεινε δυὸ μέρες μέσα στὴ σκοτεινὴ φυλακή. Τὴν τρίτη ὅμως μέρα τὸ πρωῒ ὁ βασιλιᾶς θυμήθηκε τὴν ἀφοσίωσι ποὺ τοῦ εἶχε δειξῃ πάντοτε τὸ παλληκάρι αὐτό. καὶ διέταξε νὰ τὸ ἀφήσουν ἐλεύθερο.

Τότε ὁ Τρίχαρος ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴ Χρυσομαλλοῦσα. Περπατῶντας ὁλημερὶς ἔφτασε σ'ἕνα λειβάδι καὶ κάθησε νὰ ξεκουρασῇ. Κοντὰ ἐκεῖ ἔτρεχε ἕνα ποταμάκι. Ἔξαφνα ἕνα ψάρι πετάχτηκε τόσο πολὺ ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, ὥστε ἔπεσε πάνω στὰ χόρτα. Ὁ Τρίχαρος τὸ πῆρε τότε καὶ τὸ ἔρριξε πάλι στὸ νερὸ κ' ἐκεῖνο ἄρχισε πάλι νὰ κολυμπάῃ χαρούμενο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε ὁ Τρίχαρος, εἶδε ἕνα γεράκι ποὺ κυνηγοῦσε ἕναν κόρακα. Χτύπησε τότε εὐθὺς μὲ τὸ τόξο του τὸ γεράκι καὶ ὁ κόρακας πέταξε ἀφήνοντας ἕνα χαρούμενο «κρᾶ» στὸν ἀέρα.

Πρὸς τὸ βράδυ ἔφτασε σ' ἕνα δάσος. Ἐκεῖ βρῆκε ἕναν κοῦκο πιασμένο σὲ μιὰ παγίδα, τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν ἐλευτέρωσε...

— Τέλος ἔφτασε καὶ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα τῆς Χρυσομαλλούσας καὶ τὸν παρουσίασαν ἀμέσως μπροστὰ της.

Ἐκείνη, ὅταν ἔμαθε τί ζητοῦσε, τοῦ εἶπε :

— Ὡραῖε Τρίχαρε, πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες μοῦπεσε τὸ δαχτυλίδι μου μέσα στὸ ποτάμι. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ μοῦ τὸ εἶχε δώσει ἡ μητέρα μου ἡ βασίλισσα πρωτοῦ πεθάνῃ. Ὡρκίστηκα λοιπὸν νὰ μὴν παντρευτῶ ἂν δὲν μοῦ φέρουν τὸ ἀγαπημένο μου δαχτυλίδι.

Ὁ νέος ἐχαιρέτησε τὴ βασιλοπούλα λυπημένος καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ εἶχαν τοιμάσῃ στὸ παλάτι. Τὸ πρωῒ μιὰ φωνὴ τὸν ἐξύπνησε :

— Τρίχαρε ! Τρίχαρε ! .

Ὁ νέος σηκώθηκε καὶ κύτταξε ἔξω ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κανέναν. Ἔπειτα ὅμως ξανάκουσε τὴ φωνή. Τότε βγῆκε ἔξω κι' ἀκολουθῶντας τὴ φωνὴ ποὺ ἀκούγοταν πάντα μπρός του, ἔφτασε στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὰ νερὰ ἕνα ψάρι μὲ τὸ δαχτυλίδι τῆς βασιλοπούλας στὸ στόμα. Ἦταν τὸ ψάρι ποὺχε ξαναρίξει στὸ νερὸ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες. Τὸ ψαράκι αὐτὸ πήδησε στὰ πόδια του, ὁ Τρίχαρος πῆρε τὸ δαχτυλίδι καὶ ξαναπέταξε τὸ ψάρι μέσα στὸ νερό.

Μιὰ καὶ δυό, ἔτρεξε τότε στὴ Χρυσομαλλοῦσα.

Ἐκείνη ἐπῆρε τὸ δαχτυλίδι,τὸν κύτταξε θλιβερὰ καὶ τοῦπε:

— Καλὲ Τρίχαρε, δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν πρόταση τοῦ ἀφέντη σου ἂν δὲν μὲ σώσῃς πρῶτα ἀπὸ τὴν ὀργὴ ἑνὸς κακοῦ γίγαντα ποὺ μὲ θέλει γιὰ γυναίκα του. Μονάχα ἅμα μοῦ φέρῃς τὸ κεφάλι του θὰ σοῦ πῶ τὸ ναί !

— Βασιλοπούλα μου, εἶπε ἐκεῖνος, θὰ πάω νὰ παλέψω μὲ τὸ γίγαντα. Θὰ μὲ νικήσῃ βέβαια, ἀλλὰ θὰ πεθάνω γιὰ χάρη τοῦ βασιλιᾶ μου, γιὰ νὰ ἰδῆς πόσο τὸν ἀγαπῶ, πόσο καλὸς εἶνε καὶ πόσο ταιριάζει γιὰ ἄντρας σου.

Ὁ Τρίχαρος ξεκίνησε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ γίγαντα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο εἶδε ὅτι ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ κόκκαλα τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχε σκοτώσῃ ὁ θηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος. Ὁ γίγαντας ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ σκιά. Ὅταν εἶδε τὸ νέο ποὺ προχωροῦσε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,ἔγινε κατακόκκινος ἀπ'τὸ θυμό του κι'ἄρπαξε μιὰ πέτρα γιὰ νὰ τὴν πετάξῃ ἐπάνω του.Ἡ πέτρα ἦταν τεράστια καὶ θὰ τὸν ἐτσάκιζε τὸν καϋμένο τὸν Τρίχαρο, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ὁρμοῦσε πάνω στὸ γίγαντα ἕνας κόρακας καὶ δὲν τοῦδινε δυὸ γερὲς μυτιὲς στὰ μάτια. Ὁ γίγαντας ἔχασε τὸ φῶς του, ἄφθονο αἷμα πλημμύρισε τὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος ἔτρεξε τότε καὶ τοῦ ἔκοψε μὲ τὸ σπαθὶ του τὸ κεφάλι καὶ τὸ πῆγε στὴ βασιλοπούλα.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα τὸν κύτταξε καὶ πάλι θλιβερά.

— Ἄχ ! Τρίχαρέ μου, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου τοῦ πατέρα μου, ἂν δὲν πιῶ ἀπὸ τὸ μαῦρο νερὸ τῆς Μαύρης Βρύσης. Ἂν βγῶ χωρὶς νὰ πιῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, θὰ πεθάνω. Εἶνε μιὰ κατάρα ποὺ ἔδωσε στὴ μητέρα μου μιὰ κακὴ μάγισσα, ὅταν μὲ εἶχε ἀκόμη στὴν κοιλιά της !

Ὁ νέος ἄκουσε τὰ λόγια τῆς βασιλοπούλας χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καὶ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ νὰ βρῇ τὴ Μαύρη Βρύση.

— Ὕστερα ἀπὸ δρόμο καὶ δρόμο ποῦλαμε, ἔφτασε σ' ἕνα βουνό. ξεπέζεψε καὶ ἄφησε τὸ ἄλογό του νὰ βοσκήσῃ. Τοῦχαν πῆ πὼς ἡ σπηλιὰ μέσα στὴν ὁποία ἡ Μαύρη Βρύση ἔβγαζε τὸ μαγικὸ της νερό, δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ἐξετάζῃ ἐκεῖ γύρω, καὶ σὲ λίγο εἶδε ἕνα βράχο κατάμαυρο. Ὁ βράχος αὐτὸς εἶχε μιὰ μεγάλη τρύπα ἀπ' τὴν ὁποία ἔβγαινε πυκνὸς καὶ μαῦρος καπνός. Στὴν τρύπα αὐτὴ φύλαγε τὸ μαῦρο νερὸ ἕνας φρικτὸς δράκοντας.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ τὸ ὄνομά του. Ἐγύρισε τότε καὶ εἶδε πάνω σ' ἕνα δέντρο τὸν κοῦκο ποὺ εἶχε σώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα. Ὁ κοῦκος ἐπῆρε πάνω στὰ φτερά του τὸ μπουκάλι, ἐμπῆκε μέσα στὴ μαύρη σπηλιὰ καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ τὸ μπουκάλι γεμάτο.

Ὁ νέος καβάλλησε ἀμέσως στ' ἄλογό του κ' ἐγύρισε στὸ παλάτι τῆς βασιλοπούλας. Ἐκείνη χάρηκε πολὺ ποὺ τὸν εἶδε καὶ διέταξε νὰ γίνουν ἑτοιμασίες καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε μαζύ του γιὰ τὴ χώρα τοῦ βασιλιᾶ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε.

Ἔκαναν πολλὲς μέρες στὸ δρόμο. Στὴ δεύτερη μέρα, ἐκεῖ ποὺ κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν, ἡ βασιλοπούλα ἐκύτταξε στὰ μάτια τὸν νέο καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάμω βασιλιᾶ,ἂν ἤθελες,ὡραῖε μου Τρίχαρε!

Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἀποκρίθηκε :

— Βασιλοπούλα μου, μὴ μοῦ τὸ ξαναπῆς αὐτό. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀφέντη μου. Καὶ θὰ ζήσῃς πιὸ εὐτυχισμένη κοντά του !

Ξανάρχισαν τὸ ταξεῖδι τους κ' ἔφτασαν τέλος στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ. Σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι μὲ μεγάλη μεγαλοπρέπεια. Ὕστερα ὅμως ἀπ' τοὺς γάμους ὁ Τρίχαρος ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ βασίλειο τοῦ ἀφέντη του. Ποῦ πῆγε, ποτὲ κανένας δὲν ἔμαθε. Οὔτε γιατὶ ἔφυγε ἤξερε κανείς, ἐκτὸς ἀπ' τὴ Χρυσομαλλοῦσα ποῦχε καταλάβει πὼς ὁ νέος ἦταν ἐρωτευμένος μαζύ της καὶ μίσεψε γιὰ νὰ μὴν καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀφέντη του...

Μ. ΩΛΝΟΥ

Ἀξίας νὰ τὴν γευθοῦν καὶ Θεοί. Αὐτὴ εἶνε ἡ κακαβιὰ τῶν ψαράδων μας ποὺ δὲν κουράζονται νὰ τὴν τρῶνε καθημεριν̃ῶς.

Καὶ οἱ ψαράδες ἀδιαφοροῦν ἐπίσης γιὰ τὰ ἄγρια χόρτα καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γενικῶς γιὰ τὰ λαχανικά. Μποροῦν νὰ τρέφωνται πάντα μόνο μὲ ψάρια καὶ νὰ μὴ ζητήσουν οὔτε κρέας, οὔτε χορταρικά. Εἶνε οἱ μόνοι ποὺ δὲν βαρυοῦνται τὸ ψάρι. Στὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς μονοτονίας τῆς τροφῆς μοιάζουν μὲ τοὺς τσοπάνηδες ποὺ τρέφονται συνεχῶς μὲ γάλα καὶ τουλουμίσιο τυρί, χωρὶς νὰ εἰποῦν μιὰ στιγμὴ ὅτι τὸ ἐβαρέθηκαν.

Οἱ ἕλληνες τέλος τρώγουν κυρίως τὸ φαγητὸ ποὺ βγάζει σὲ ἀφθονίαν ὁ τόπος των.

Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ποὺ εἶνε ἄφθονο τὸ λάδι π. χ. ὅπως ἡ Μάνη, ἡ Κρήτη, ἡ Κέρκυρα, ἡ Μυτιλήνη, μαγειρεύουν καὶ τὸ κρέας ἀκόμα μὲ λάδι.Ὁ Μανιάτης πρέπει νὰ βουτήξῃ τὸ ψωμί του στὸ λάδι γιὰ νὰ αἰσθανθῇ πὼς ἔφαγε.Στὰ μέρη ποὺ εἶνε ἄφθονα τὰ ἀμπέλια, ὁ κόσμος ἔχει βάσι τῆς τροφῆς του τὸ κρασί. Ψωμὶ καὶ κρασὶ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν Μαραθωνίτη, τὸν Μαρκοπουλιώτη, τὸν Κορωπιώτη, ἰδεώδη τροφή ! Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν σχολεῖο, ἀντὶ γιὰ γάλα, γιὰ καφὲ ἢ γιὰ τσάϊ, θὰ πιοῦν τὸ πρωῒ μιὰ κοῦπα κρασὶ—συνήθως ζεστὸ—στὸ ὁποῖον βουτοῦν ἄφθονο ψωμί.

Ὁ Ἀθήναιος ἔγραψε τοὺς «*Δειπνοσοφιστὰς*» ἕνα ὀγκωδέστατο βιβλίο, γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τί φαγητὰ ἔτρωγαν οἱ σύγχρονοί του Λατῖνοι καὶ Ἕλληνες, καὶ πῶς τὰ ἔτρωγαν. Δὲν θὰ βρεθῇ τάχα κανένας σύγχρονος ἕλλην νὰ μᾶς πῇ τί τρῶμε στὴν Ἑλλάδα καὶ πῶς τρώγομε ;...

Κ. ΦΑΛΤΑ'Ι'ΤΣ